

NUMAX PRESENTA

Título orixinal *Numax presenta...* **Dirección** Joaquim Jordà **Guión** Joaquim Jordà e Asemblea de Traballadores de Numax **Ano** 1979 **Duración** 102 min.

Imaxe Jaume Perecaula **Axudante de cámara** Carlos Lucena (fillo) **Son** Joan Quilis **Montaxe** Teresa Font e Josep María Aragonés **Reparto** Walter Cots, María Espinosa, Mario Gas, Rosa Gavin, Víctor Guillén "Bubi", Joaquim Jordà, Jordi, Carlos Lucena, Pep Molina, Biel Moll, Ricardo Moya, Vicky Peña, Luli Peredo, Marta Peredo, Ricardo Pous, Carlos Puigi **Produtora** Asemblea de Traballadores de Numax **Distribuidora** Vértice Cine **Sinopse** En 1977, os propietarios da empresa catalá Numax, S.A. anuncian a súa intención de pechala e a sociedade entra en suspensión de pagamentos. Un grupo de persoas traballadoras de Numax comeza a organizarse e consegue recuperar a produción de maneira autoxestionada. Após dous anos pelexando por sacala adiante, decididos a mudar de vida e abandonar a cadea de produción, pídenlle a Joaquim Jordà que lles faga un filme que retrate esta experiencia. Xuntan as 600 000 pesetas da caixa de resistencia e a Asemblea de Traballadores de Numax produce *Numax presenta*.

MAIO 2017

Martes 16 *A rapaza descoñecida* | *La fille inconnue*

Jean-Pierre e Luc Dardenne, 2016, 106 min.

Martes 23 *O outro lado da esperanza* | *Toivon tuolla puolen*

Aki Kaurismäki, 2017, 98 min.

TODAS AS SESIÓNS EN VOS, ÁS 20:30 h NO TEATRO PRINCIPAL DE PONTEVEDRA

O Cineclube Pontevedra é unha asociación sen ánimo de lucro cuxo funcionamento e financiamento depende fundamentalmente das achegas económicas que realizan periodicamente as súas socias e socios.

As persoas socias poden escoller entre tres tipos de cotas: Anual (60 euros); Trimestral (18 euros); Prorrogada en cada sesión (2 euros).

<https://www.facebook.com/cineclubepontevedra>

<http://cineclubepontevedra.blogspot.com.es>

NUMAX PRESENTA...

Joaquim Jordà, 1979

102 min., VO

TOMAR A PALABRA EN NUMAX

«Coas 650 000 pesetas que aínda gardaban na caixa de resistencia da folga, e que partilladas non tocaban a nada, matinaron en facer un libro ou algunha cousa semellante para lembraren esta experiencia. Daquela un amigo púxose en contacto comigo. Comecei a gravar nun magnetófono, con moitos deles, os diversos acontecementos e opinións daquela historia. Decateime axiña de que tiña que ser un filme».

Joaquín Jordà, J. M. García Ferrer e Martí Rom

Numax presenta sucede en 1979, mercé a unha caixa de resistencia e mais ao rexistro da palabra. Nas marxes do Eixample Dreta barcelonés, preto da Sagrada Familia, a toma obreira dunha fábrica de ventiladores desistía. Era tamén, mentres se amañaban na Moncloa pactos de veludo e unha xeración de invisíbeis enchía os cárceres italianos. «Estrañamente militante», ao dicir do propio Jordà, esta película bastarda, re-escrita vinte e cinco anos logo, estende feridas aínda no relato modélico da transición. Envorca amais o tránsito colectivo de certa Europa cara a «unha forza de traballo escolarizada, precaria, móbil, que odia a ‘ética do traballo’, que se contrapón frontalmente á tradición e á cultura da esquerda histórica e sinala unha clara discontinuidade respecto do obreiro da liña de montaxe» (Virno, 2001). Porque Numax, por certo, apenas consiste na ocupación de Numax, coma na desocupación da engranaxe fordista.

Un Ao comezo da fita, no primeirísimo plano, a asemblea de traballadoras e traballadores preséntase mediante a lectura dun texto colectivo. A cámara vai ao tempo enfiándoa face a face, corpo a corpo, cun *travelling* circular que realiza esta voz unánime. E non por acaso: hai ao longo do filme unha posta en escena que ha nacer dunha posta en palabras —do material que xa viña de circular na gravadora de Jordà. Como lle ocorre a *Cronique d'un été*, a *Pour la suite du monde*, a arquitectura de *Numax* alicérase nos movementos da fala. Deseguido, eles e elas propias poranse a reconstruír o réxime laboral que precedía a toma. É con tal escena que asistimos ao facer mudo, concentrado, intensivo, «dunha tecnoloxía que mira ao fondo os individuos, mesmo no seu corpo, no seu comportamento (...) unha caste de anatomía política, de anatomopolítica, unha anatomía que se dirixe aos individuos deica anatomizalos» (Foucault, 1999). Para ocupar a fábrica cómpre daquela expulsar do seu interior, de cada man e cada aceno, esta disciplina de silencio. *Numax* xógase no transo de se desprenderen verbalmente. De tramar comunicación.

[...]

Catro O cineasta catalán no porto de Livorno, un sábado de 2003: «Diante de quen manda qué podes facer: desobedecer. É o único que podemos facer. Aínda máis, aprender a desobedecer e máis que a isto, a pasar deles. É moi difícil unha guerra frontal co poder. Hai que procurarse zonas, espazos e comezar a xogar con eles. Consonte se ramifica vai perdendo poder. Diría que cómpre terlle menos medo, non digo convivir

con el, senón despreocuparse, desprezalo. Non se pode xogar con inxenuidade, senón con astucia, mais nunca tentar ocupar o seu sitio. Desprezalo, menosprezalo dun xeito razoábel. Vaste e entras, ves e vas, enfróntaste, non te enfrontas. Cómpre mudar as estratexias que existiron durante moito tempo» (Atxaga, 2005). A contrafío, a súa filmografía asomou tacticamente, cun dólar no peto, en territorios de consenso. No Caso Raval ou na memoria da transición, coma un parasito das informacións contemporáneas e da matemática do poder. E para referir a man invisíbel do Capital non precisaría, porén, dunha poética de planos senón da apropiación e do azar. Non só sismógrafo da dominación, Jordà despreza a propiedade formal do autor; os orzamentos do guión; a cámara, coma exercicio de autoridade.

Cinco *Numax presenta* conclúe cunha festa na que cadaquén, esta vez de maneira individual, conta as súas arelas para o que ha vir. Quedan todas ben lonxe da factoría de ventiladores. Cada vontade encamiña sempre contra o traballo asalariado ou a miúdo, contra calquera caste de traballo, como a Pepis, que pretende «no dar un palo al agua en lo que me quede de vida». Se a tarefa do filme era voltarlle a palabra ao corpo asembleario, o derradeiro baile liquida zouponamente a suxeción disciplinar de partida. Pero o pequeno papel que, dobrado, de man en man, citaba a todas e todos no patio para discutiren qué facer tras os primeiros despedimentos, non só viraría a primeira peza desta loita autónoma. Amais —comprobaremos en *Vinte anos non é nada*—, dun tempo produtivo de seu extensivo, dun novo modelo socioeconómico que manexa diálogos, afectos, modos de vida. Tamén aquí, o posfordismo principia con revoltas. En 2005 enxergamos o taxista, outrora obreiro de Numax: a cidade monumental é agora, fóra da fábrica, a súa fábrica. A comunicación somesa ao turismo, o seu novo medio de produción. Vémolo aprender italiano de forma iterativa, funcional, cabo dunha clientela efémera. Darse á sociabilidade lingüística. Facer parte do relato simbólico de Barcelona. Que a transmisión oral de coñecemento —quer a docencia como a formación profesional— sexa a saída laboral de quen deixaron atrás a asemblea dá en sinalar o destino daquel éxodo: «O proceso laboral xa non é máis taciturno senón locuaz. O ‘actuar comunicativo’ non pertence máis a un terreo privilexiado, exclusivo, nas relacións éticas-culturais e na política, estendéndose, no canto, ao ámbito da reprodución material da vida» (Virno, 2003).

Seis Por caso, calcular a creba que vai de *Numax presenta* a *Vinte anos non é nada* coma vitoria ou derrota estragaría o saber da súa correspondencia fílmica; o seu miolo intelectual, a prol de nostalgias. «Non se trata de preguntar que réxime é máis duro, ou máis tolerábel, xa que cada un deles enfronta as liberacións e as servidumes (...) Non se trata de temer ou de agardar, senón de buscar novas armas» (Deleuze, 1999).